

Pe malul Oltului

Ion Minulescu

Pornind din Lotru spre Cornet,
Șoseaua urcă-ncet... încet...
Ținându-se parcă de mână
Cu linia ferată,
O vecină,
Ce-i pare totuși o străină,
Fiindcă nu seamănă cu ea,
O biată bătrână șosea
Banală -
Dar națională!...

Șoseaua urcă-ncet, ca de-obicei,
Proptindu-se doar în copacii ei...
Urcă tăcută
Și timidă
Ca o omidă...
În timp ce linia ferată
Urcă țipând,
Parcă-ar fi beată,
Ca și locomotiva "Malaxa",
A unui tren de marfă,
Care -
Pornit din Piatra-Olt
Spre Turnu-Roșu -
Când dă cu ochii, pe șosea,
De câte-o țărăncuță
Cam prostuță,
Crezând că-și poate bate joc de ea
Țipă sulemenindu-și coșul
Cu fumul negrilor cărbuni,
Ca o cocoană din elită
Cu ochii plini de dinamită
Scăpată dintr-o casă de nebuni.

Doar Oltul - apă blestemată -
Nu vrea să urce niciodată,
Nici cu șoseaua demodată,
Nici cu moderna linie ferată...
El singur, săltăreț, coboară
Spre Dunăre -
Dunărea noastră
Cu apă multă
Și albastră...

Și coborând -
Iarnă sau vară -
Surâde fredonând la fel
Ca orice egoist rebel,
Același veșnic menuet
Discret,
Pe care nu-l dansează decât el!...

La fel și-n viață...
Uneori -
Dacă te urci
Sau te cobori -
Cu-aceeași ură te privesc ai tăi,
C-așa suntem cu toții -
Oameni răi!...
Și-oricare-ar fi cel care urcă -
Dușmani
Sau prieteni -
Toți îl spurcă...
Iar când, întâmplător, coboară,
Toți îl omoară!...